

Jakso 3 Tuodaan maailma työ(pajalle): Litterointi

Anna: Tervetuloa mukaan kuuntelemaan sujuvaa kansainvälistymistä podcastia. Mä olen Anna.

Taru: Ja mä olen Taru.

Anna: Meidän mielestä kansainvälisyys kuuluu kaikille ja me halutaan levittää tietoa erilaisista kansainvälisistä mahdollisuuksista.

Taru: Tässä podcastissa saat vinkkejä, miten sä voisit hyödyntää kansainvälisyyttä osana sun omaa työtä.

Anna: Tänäpä meillä on aiheena kansainvälisyys työpajatoiminnassa. Työpajan tarkoituksena on tukea nuoria aikuisia löytämään omia polkuja kohti koulutusta ja työelämää.

Taru: Meidän mielestä kansainvälisyystoiminta edistää tärkeitä työelämätaitoja ja siksi se on tärkeää myös työpajatoiminnassa.

Anna: Tänäpä me jutellaan vähän siitä, millaisia vaikutuksia kansainvälisyystoiminnalla on ja miten kansainvälisyystoimintaa voisi ottaa matalalla kynnyksellä mukaan omaan työhön työpajatoiminnassa. Vieraana meillä on kansainvälisyystyön konkari Minttu Auvinen. Me ollaan kaikki pitkään työskennellyt samassa työpaikassa ja sitä kautta tutustuttu ja ollaan kaikki myös innostuneita kansainvälisyystoiminnasta. Tervetuloa Minttu. Kiva että tulit.

Minttu: Kiitos paljon. Kiva kun sain tulla.

Taru: Tervetuloa. Minttu on työskennellyt työpajoilla useita vuosia ja ollut oman työpaikkansa kansainvälisyystiimissä niin kuin mekin. Lisäksi sitten Mintun perhe on houstanut useita vaihtopilaita ja kerrotko vähän tarkemmin sun kokemuksesta työpajoilla ja kansainvälisyyden parissa?

Minttu: No tota joo, meillä on tosiaan vuodesta kaksituhattakymmenen ollut noin 20 vähän reilu 20 vaihto oppilasta riippuu laskentatavasta ja tota heidän kanssaan. Meidän koko perhe on on saanut semmoisen oikein kansainvälisyyskylvyn ja sitten kun töissä tarjoutui mahdollisuus siihen, että voitaisiin ottaa kansainvälinen vapaaehtoistyöntekijä meille töihin, niin se oli musta ihan mahtava juttu, että me totta kai sanoin heti että joo otetaan ja ehkä vielä se, että se ensimmäinen kokemus oli niin mahtavan hieno oli sellainen ihminen kenen kanssa tuli hyvin toimeen ja mikä oli itse innostunut ja keksii ja tuotti itse semmoisia omia juttuja, niin mä sukelsin heti niinku niin syvälle siihen, että sen jälkeen en ole päässyt sieltä kansainvälisyysasioista pois. Joo näin.

Taru: Kuulostaa tutulta.

Anna: Ja meillähän on siis Tarun kanssa myös työpajatyöskentelystä kokemusta. Mä oon ollut valmentajana, suunnittelijana ja sitten kansainvälisyystoiminnan koordinaattorina. Ja tosiaan siinä kansainvälisyystiimissä myös jäsenenä on siinä heti halunnut tulla, kun tulin töihin muuten ihan heti päässyt.

Minttu: Sinne oli vähän tunkua elikkä siinä jossain vaiheessa meillä oli se oli aika iso se tiimi ja sitten sinne vähän niinku hakemusten perusteella otettiin ihmisiä, että jotta se ei paisu sitten liian suureksi.

Taru: Mä muistan tän kokemuksen tästä. Niin mihin oli vaikea päästä. Tosiaan myös siellä työpajoilla eli aiemmin työskennellyt valmentajana. Sitten Valmalla valmentajana ja nykyään sitten tuvalla opena, mutta tota. Teidän kanssa tässä kansainvälisyystiimissä on ollut ilo työskennellä.

Minttu: Se on ihana ja se on kyllä ollut mahtavaa työtä ja tavallaan se, että mähän teen työtä aikuisten kanssa ja tota suurin osa meidän KV työstä on kuitenkin jollain tavalla enemmän nuorisotyötä ja tota. Ja se että sitä niinku ajatellaan aina sen nuorisotyön kautta, että miten siitä on nuorille hyötyä ja ne on nuoria mitkä lähtee ja nuoria mitkä tulee. Mutta sitten se mä näen myös sen merkityksen mikä silloin aikuisille ihmisille mitkä on sitten oikeasti. Meillä on varmaan neljä- viiskymppinen mies vähän ollut semmoinen keskimääräinen asiakas, niin niin heille se on ihan yksi lailla tosi tärkeitä se että tulee niitä vapaaehtoisia.

Anna: Niinpä. Se on ihan totta, että noi ohjelmathan on suoraan tarkoitettu nuorille, mutta niistä hyötyy monet muutkin. Sitten kun niitä vapaaehtoisia tulee esimerkiksi.

Taru: Millaiseen toimintaan sä oot päässyt mukaan työskennellessäsi just työpajatoiminnassa?

Minttu: No se hostaus on ehkä ollut se isoin juttu. Elikkä meillä on ollut niitä vapaaehtoisia todella monia ja tota sitten on. On tosiaan meillä on muutamia nuoria lähtenyt maailmalle ja on ollut siinä sitten jollain tavalla mukana. En kauhean tiukasti, mutta kuitenkin tietoisena siitä sitten mä oon päässyt opiskelemaan tätä kansainvälistymistä ja ESC ja kaikkia.

Niin tota on ollut Espanjassa pari kertaa kurssilla ja sitten italiassa. Tämmöisellä kumppanuusmatkalla mitkä on ollut niinku mahtavan hienoja kokemuksia. Ja sitten mun mielestä kansainvälisyys on myöskin sitä, että meillä pajoilla on monikulttuurisia ihmisiä. Meillä on maahanmuuttajia, pakolaistaustaisia todella monikulttuurista ja se kaikki on mun mielestä sitä jollain tavalla sitä samaa kansainvälisyystyötä, että en mä en niinku halua erotella niitä toisistansa.

Anna: Se on ihan totta. Siihen kuuluu paljon sellaista mitä ei ehkä ajatella, että kuuluu. Me esimerkiksi tota yhdellä kurssilla koulussa keskusteltiin just siitä, mitä se kansainvälisyys on. Ja sitten mä toin siinä just esille sitä, että se voi olla ihan sitä arjen, vaikka että leivotaan yhdessä tai tutustutaan eri maihin ja kulttuureihin ja sitten siinä kohtaa ne muut olisi, että no tehdäänhän meilläkin tätä kansainvälisyystyötä, että ei ollut edes tajunnut ajatella, että sen ei tarvitse olla mitään hienoja projekteja tai mitään erityistä, vaan se voi olla ihan sitä siinä arjessa tapahtuvaa.

Taru: Ei aina tarvitse matkustaa maapallon toiselle puolelle saadakseen kansainvälisiä kokemuksia.

Anna: Ei tarvii niinpä. Minttu sanoi tuosta kumppanuusvierailusta, niin sehän oli mulle semmoinen sisäänheitto KV-tiimiin niin että se oli ensimmäinen tehtävä, että mulle soitti silloinen KV koordinaattori, että lähdetkö Italiaan Mintun kanssa. Mä sano totta kai mä lähden.

Joo, mutta sen jälkeen on ollut myös paljon muuta juurikin, niistä vapaaehtoisten vastaanottamista ja ja sitten mä oon käynyt jossain kansainvälisissä seminaareissa ja semmoisilla Study Visiteillä mitkä on ollut ilmaisia, mikä on ollut tosi kiva ja se on myös aika helppo tapa lähteä mukaan jos miettii ammattilaisia. Että voi katsoa jonkun kiinnostavan koulutuksen ja sitten pääsee ilmaiseksi johonkin muualle kouluttautumaan. Kyllä.

Taru: Samaan aikaan kun teijät heitettiin sinne Italiaan, niin muistan että mä lähdin sitten kollegan kanssa Espanjaan.

Anna: Niin totta, noi oli aika samaan aikaan.

Taru: Se oli tosi samoihin aikoihin, kyllä. Sinne Espanjaan lähetettiin tosiaan yhen mun kollegan kanssa, sitten olin itse työpajanuorten kanssa nuorisovaihdossa. Joo. Se oli aika mieleenpainuva keikka, oli siistii nähdä se nuoren kehitys tai se kaari kuinka ne niin kuin alusta lähtien pääsi mukaan suunnittelemaan sitä toimintaa ni kehitys siinä sitten matkan jälkeen, mitä sitte oli tapahtunut, niin aika voimaannuttavaa monelle työpajanuorelle.

Anna: Ja ykshän työpajanuori sit lähti sitten vapaaehtoisjaksolle

Taru: Joo, kyllä

Minttu: Se olikin kyllä ja hän lähti Italiaan ja sitten taas tää teidän Espanjan juttu lähti siitä, että mä olin ollut siellä Espanjassa toisen kollegani kanssa kurssilla ja sitten siellä oli luotu tällainen yhteys organisaatioon, jotka sitten pyysi, että voiko meiltä tulla nuorten ryhmä sinne.

Anna: Tässä tuli nyt aika paljon näitä erilaisia niinku ohjelmia tai mahdollisuuksia mitä Euroopan solidaarisuusjoukkojen Erasmus+ nuorisotalalle ohjelmien kautta on mahdollista tehdä ja niistähän meillä on aiemmissa jaksoissa kerrottu tarkemmin, että me mennään kohta vähän enemmän ehkä siihen käytäntöön sitten.

Anna: Niin mitä muuta sun mielestä se kansainvälisyystoiminta voi olla työpajatoiminnassa

Minttu: No tota silloin korona aikaa kun me tehtiin etävalmennus, niin meillä oli paljon erilaisia kursseja mitä me vedettiin, niin silloinhan meillä oli tosi paljon semmoisia mitkä liittyy kansainvälisyyteen, että tutkittiin eri maita eri kulttuureita. Niitä on meillä niinku olemassa vielä ne kaikki pohjat niistä. Ne on niinku ollut tosi hienoja ja kyllä ihan siis semmoiset.

Öö meidän vapaaehtoiset on järjestänyt Eurooppa-päiviä mitkä on koko meidän säätiön kaikille harjoittelijoille suunnattuja tapahtumia ja ne on ollut ihan mahtavia kun siellä on ollut jotain jonkun maalaista ruokaa ja sitten on kaikki ja leikkejä ja vähän maailmankarttaa ja lippuja ja pelejä ja leikkejä.

Et kyllä tavalla niinku. Mä niinku mä näen että se kansainvälisyys on se voi olla semmoinen kaiken läpi menevä. Esimerkiksi meillä mä oon siis kierrätyskeskuksessa, työvalmentajana ja meillä nimenomaan tehdään mun tiimissä hinnoittelua ja lajittelua, niin siellähän on koko aika. Me etsitään googlella kuvia jostain maljakoista mitkä onkin sitten jotain ties minkä maalaisia ja me ruvetaan tutkimaan että kuka tällainen suunnittelija onkaan? Ja ai se onkin suunnitellut tuonne Nuutajärvellä tällaisia vaikka se on joku italialainen tai espanjalainen, että tavallaan Suomi ei ole mikään yksinäinen planeetta jossakin, vaan me ollaan niinku koko aika sidoksissa ihan kaikkiin

Anna: Me ollaan myös paljon käytetty tota, että tutustutaan eri kulttuureihin. Se on ollut yksi semmoinen ja noi teemapäivät ja niihinhan löytyy usein myös valmista materiaalia aika paljon, ettei tarvitse välttämättä edes itse suunnitella. Kunhan huomioi, että nyt on vaikka kansainvälinen suvaitsevaisuuden päivä esimerkiksi.

Anna: Ja sitten ottaa sen jotenkin siihen toimintaan mukaan ja just ehkä se että huomaa ne pienet asiat mitä siellä on, mitkä onkin kansainvälisiä, mitä ei ehkä ajattelisi.

Taru: Meillä sitten taas oli aikanaan Valmalla tällainen maailmankartta, johon osallistui yks vapaaehtoinen ja se teki meidän nuorten kanssa meidän seinälle maailmankartan ja sitten tota. Sitten me rajattiin sieltä erityisesti semmoisia niinku tai korostettiin jotenkin niitä maita mihin me oltiin sitten tutustu tässä. Maa valinnat määräytyi sen mukaan, että esimerkiksi jos meillä oli vaikka käynyt italialaisia vieraita jotain työntekijöitä, niin sitten tehtiin meidän arjen taitopäivinä italialaista ruokaa.

Ja sitten me ollaan myös, tuosta korona ajasta tuli mieleen, niin näitä virtuaalisia matkoja, just varmasti siihen eurooppa päivään liittyen, niin tehtiin semmoisia virtuaalimatkoja sitten lähetettiin niinku postikortteja tavallaan photoshopattuja postikortteja sitten tervehdyksiä siellä ja sitten niitä tuli myös suomen sisältä jostain suopelloilta mistä ne lähetti kuvia, että se oli ihan hauskaa sitten katsella niitä siellä teamsin välityksellä. Ja sitten tuli semmoinen ihan yksittäinen mieleen kun oltiin tuolla, siis kaupasta etsittiin eri maiden ruokia, ihan kuin Annakin olisi ollut tässä mukana kun silloin joskus.

Anna: Joskus tää on ehkä suunniteltu kansainvälisessä tiimissä. Mä luulen joo.

Taru: Joo, kyllä joku tällainen, että sitten piti käydä, että mikä ruoka on mistäkin maasta, että perehdy siihen sisältöön. Tai siis niinku, ihan niin kun mitä vaan sillä hetkellä on niinku funtsittu siellä, sitten viety sinne käytäntöön, että ne on vähän hauskoja kokemuksia, yllättäviä.

Minttu: Kyllä.

Anna: Sitten nyt mulla tuli mieleen, että esimerkiksi kaikki erilaiset ryhmävalmennuksen ja infot mitä me pidetään. Esimerkiksi just niistä mahdollisuuksista tai sitten muuten vaan kansainvälisistä teemoista, niin nehan on myös aika iso osa sitä kansainvälisyystyötä mitä meillä on työpajoilla tehty. Ja sitten me ollaan henkilöstölle pidetty kun monesti ehkä se englannin kieli on ollut semmoinen jännittävä, niin me ollaan pidetty semmoisia morning cafe -hetkiä teamsissa, missä on ajatuksena, että ollaan puhuttu yksi matalalla kynnyksellä englanniksi ja jaettu ehkä jotain noloja kielimokia tai jotain muuta vastaavaa ja sitten pyritty just siihen, että se tulisi helpommaksi kaikille kun meillä tulee niitä kansainvälisiä vapaaehtoisia, niin tällaisia pikkujuttuja.

Taru: Joo ja mä muistan että siinä oli niinku, että sitten kun jos jännitti tulla siihen morning coffee -teamsiin, niin sitten helposti ehkä saat opettaa siellä suomen kieltä.

Minttu: Kyllä.

Anna: Mutta se voi olla siis kansainvälisyys. Ehkä tästä nyt tiivistyksenä niin melkeinpä mitä vaan ja varmasti moni kuulijoistakin on sitä tehnyt, vaikka ei ehkä ole ajatellut, että omalla työpaikalla on kauheasti kansainvälisyystoimintaa.

Anna: Millainen rooli vapaaehtoisilla on ollut teillä sitten siellä aikuisten työpajoilla ja mimmisia työtehtäviä?

Minttu: No tota meillä se on lähtenyt aina siellä kierrätysmyymälöissä tai kierrätyskeskuksessa siitä että mitkä on ne sen vapaaehtoisen vahvuudet mistä se on ollut kiinnostunut, mitä se osaa ja sitten on lähdetty miettimään, että mikä on se juttu, että tavoitteena on, että ne jollain tavalla vetäisi jotain

ryhmiä. Elikkä ne ei olisi tavan työntekijöitä siellä vaan ne olisi niinku enemmän semmoisia vähän niinku ryhmän vetäjiä.

Aina se ei ole ihan onnistunut. Yksi hyvin ja tota varsinkin jos on nuorempi ihminen kyseessä tai hyvin lyhytjakso. Meillä on lyhyin jakso on ollut 3 kuukautta ja tota sitten on puoli vuotta ja sitten on näitä 10 kuukauden jaksoja. Ja useimmiten ne on meillä aloittanut siitä että ne on tehnyt semmoisia helppoja lajittelu hinnoittelutöitä jonkun kanssa yksi jotta tulee niinku tutustuu ihmisiin, että siellä sitten katsotaan. Tämä on naisten paita jossa harjoitellaan paita suomeksi ja housut ja tälleen laitetaan tähän ja uusi, vanha, huono, hyvä tällöisiä sanoja voi löytyä sieltä

00:13:56 Puhuja 3

Ja sitten opetellaan sitä hinnoittelua ja sitten vähitellen kun kielitaito ja semmoinen osaaminen karttuu ja tutustuu ihmisiin, niin sitten pystyy tekemään muita aika nopeasti. Meillä on vapaaehtoisia, että ruvennut tekemään kassatyöskentely ja se on kiva, että numerot yleensä oppii aika nopeasti ja sitten pystyy sanomaan sen hinnan, että 13 yhdeksänkymmentäviisi euroa, kiitos. Ja tota sitten sitten he opettelee jonkun lauseen että anteeksi en puhu suomea, haen toisen ohjaajan. Niin tälleen tällöisiä asioita. Toki meillä kassatyöskentely ei yleensäkään tehdä yksin, eli siellä se vapaaehtoinen. Kukaan ei joudu olemaan yksin kassalla.

Ja tota tuolla Kerkässä tällä hetkellä, niin meillä on suurin osa ostavista asiakkaista kierrätyskeskuksessa maahanmuuttajia, niin tavallaan se englannin kieli on meillä iso käyttökieli siellä, että jokainen suomalainenkin joutuu melkein puhumaan sitä englantia jos on siellä asiakaspalvelussa.

Ja sitten nää vapaaehtoiset tosiaan vetää erilaisia ryhmiä, niin meillä on ollut kokkailua, sitten on ollut kaikennäköistä yhteisötaideprojekteja, sitten vähän tällöistä liikuntaryhmää, museossa käymistä sitten on ollut jotain taidepiirejä. Siellä on meidän eka vapaaehtoistyöntekijä. Oli siis koulutukseltaan taiteilija, niin hän teki semmoisia valokuvausprojekteja että lähti ryhmän kanssa jonnekin. Heillä oli iso peili mukana ja sitten ihan mielettömiä kuvia otti siellä, ei olisi itselle tullut mieleen, pimeässä huoneessa taskulampun kanssa kuvaili jotain.

Ne oli tosi mahtavia ja tota tän takia tavallaan silloin kun vapaaehtoiset valitaan niin me kerrotaan että mitä kaikkea meillä on mahdollista tehdä, mutta ei vielä sanota että sä teet joka päivä juuri näitä asioita vaan se sen ekan kuukauden aikana asettuu sitten uomiinsa että mitkä on ne asiat mitä se haluaa tehdä.

Anna: Eli aika monipuolista kaikenlaista voi olla.

Minttu: Kyllä kyllä.

Anna: Joo ja sitten taas nuorten puolella on vähän erilainen, kun toimintakin on erilaista, että ollaan enemmän ryhmien kanssa niin sitten vapaaehtoiset tulee siihen niin kun apuohjaajaksi valmentajan kanssa ja vetää sitä ryhmää osallistua. On ihan työpajan arkeen ja mahdollisesti vetää jotain aktiviteetteja itse kansainvälisiä aktiviteetteja. Just niitä teemapäiviä suunnittelee ja juurikin niin, että omista ehkä kiinnostuksista ja vahvuuksista lähtöisin on ne työtehtävät, että kuitenkin arvioidaan sitä aina sitten mikä on vapaaehtoisella ja ryhmälle paras.

Taru: Minkälainen vaikutus näillä kansainvälisillä vapaaehtoisilla on täällä vastaanottamiselle tähän työpajan asiakkaisiin tai henkilöstöön tai työyhteisöön ylipäätään. Teillä on myös toisenlaisiakin asiakkaita ostavia asiakkaita siellä, joka näkee sitten niitäkin vielä, niin miten se on? Miten sä ajattelet että se on vaikuttanut?

Minttu: No tota. Sanotaan, että suurin osa vaikutuksista on hyviä. Muitakin vaikutuksia on ja tota siellä meidän omassa työyhteisössä, niin jokainen joutuu alkuun vähän ehkä pinnistelemaan se, että jos normaalisti ei puhu englantia työssä niin se on kyllä se semmoinen vaikutus että että apua mä en ainakaan osaa puhua ja voi ei sitten tulee keskustella. Tää oli niin noloa. Mä sanoin sille tolleen ja voi ei, mutta sitten kun siihen rohkaistuu siihen puhumiseen se kielitaidon koheneminen, että se on semmoinen isoin selkein vaikutus.

Ja se on sekä meillä työntekijöillä, että sitten näille meidän harjoittelijoilla ja sitten sieltä tulee semmoinen yllättäviä on joku harjoittelija mistä me ei tiedetä ollenkaan, että se on niin hyvä englannissa ja sitten ne yhtäkkiä istuskelee sen vapaaehtoisensa kanssa jossain ja puhuu jostain täysin käsittämättömästä filosofisesta asiasta, että mekään ei ymmärretä semmoista.

Ja tota sen alkujännityksen mukaan se ei vapaaehtoisensa tai alkujännityksen jälkeen vapaaehtoisensa läsnäolon niinku totutaan ja sit siitä tulee semmoinen normaali osa arkea, mikä on se juttu, mitä me tavallaan tavoitellaan sillä, koska meidän asiakkaat kun on työttömiä. Suurin osa pitkäaikaistyöttömiä, niin heillä ei ole mahdollisuus matkustaa jonnekin kauas moneksi kuukaudeksi tutustumaan ihmisiin. Niin sitten, että me tuodaan se maailma sinne pajalle heidän luokseen ja sitten kun se on niinku normaali juttu, että että ne näkee sen että jotenkin että se ihminen mikä tulee kaukaa niin se on ihan samanlainen helppo kun me kaikki muutkin. Ei siinä ole tavallaan mitään semmoista erityisen ihmeellistä, että se hyvässä ja pahassa samanlainen kuin me kaikki muutkin.

Ja tota mä luulen, että se semmoinen kielitaidon rohkeuden kasvaminen mikä on sillä, että jos on ihminen mikä on pitkään ollut työttömänä ja syrjäytynyt tai syrjäytymässä, niin se että se saa niitä onnistumisen kokemuksia, niin silloin ihan valtava vaikutus ja se että ihmiset kokevat niinku tavallaan eri tavalla, että joillekin asiakkaille tää on ihan superhyvä juttu ja toisiin se ei vaikuta millään tavalla. Mutta se että kun pystyttäisiin jotenkin havaitsemaan se, että kuinka paljon se vaikuttaa niihin tiettyihin tiettyihin ihmisiin, että kuinka paljon se auttaa niitä siinä elämässä eteenpäin menemiseen, niin mä luulen, että tästä tulisi pakollinen kaikille, kun kun tota pystyttäisiin oikeasti näkemään. Koska mä luulen, että ne meidän asiakkaat ei välttämättä osaa tuottaa sitä tietoa itse, että hei, että tämä oli se käännekohta.

Anna: Niinpä. Kun keksisi jonkun hyvän mittarin, mutta se on vaikea vaikea tuoda näkyväksi.

Minttu: Sitä ei pysty. Joo. Ja tota tässä on just silleen, että mun ensimmäinen vapaaehtoistyöntekijä espanjasta niin nyt kun mä oon tavannut niitä mun harjoittelijoita mitkä on silloin ollut vuonna kaksituhattaneljätoista lopen niin melkein aina ne mainitsee sitten että hei muistatko kun ricci oli silloin pajalla ja ne kertoo jotain kokemuksia, tarinoita ja tosi monet niistä on edelleen yhteydessä facebookissa hänen kanssaan eli silloin niinku ihan mieletön merkitys. Ja tosiaan semmoiset ihmiset mistä mä silloin ajattelin, että voi olla vaikeasti työllistyviä, niin muutamat heistä on työelämässä. Ja voi olla, että tää on ollut se yksi vaikutus siihen.

Anna: Niinpä. Toi oli hauska kun sä nostit tuon kielitaidon, että tavallaan jotta se voi kehittyä niin sitten pitäisi vaan käyttää sitä ja mennä siihen ja rohkeasti näin koska me kysyttiin että mikä on kansainvälisyystoimintaan vaadittavaa osaamista, niin monet työpajatoiminnan ammattilaiset. Ketkä vastasi meidän opinnäytetyökyselyyn sanoi, että vaadittava osaamista on sujuva kielitaito, mutta sitten taas että eihän se kehitys sitä ei käytä myöskään.

Minttu: Niin kyllä.

Taru: Ja mä jäin miettimään sen nuoren kohdalla kun sä sanoit että siellä saattaa käydä semmoista filosofista keskustelua niin. Tietääkö se nuori välttämättä itse just sitä, että kuinka kielitaitoinen se on ennen kun se kohtaa?

Minttu: Ei se varmaan tiedä. Joo kyllä ja monen näköisiä tullut ja sitten tavallaan mun mielestä myöskin kielitaito se ei ole pelkästään sitä puhuttua kieltä, vaan se on semmoinen juttu, että että ne eleet ja ilmeet ja kaikki se että jos sä et muista miten sanotaan että tule syömään niin sitten sä voit näyttää sille jotenkin sormella että hei kopio ruokaa suuhun kädellä että nyt mennään syömään niin se on riittävä, koska silloin se asia on tullut hoidettua ja sitten sä voit myöhemmin oppia sen että come eat please tai jotakin että tavallaan että heti ei tarvitse osata kaikkea. Mä opin koko aika lisää. Mä koen että mun englantia on vähän semmoista kökkö englantia, mutta mä osaan tarpeeksi. Mä pärjään, niin silloin se on vaan se rohkeus mikä siihen vaaditaan.

Anna: Se on just näin ja mähän olin vielä lukiossa. Ajattelin, että mä en ikimailmassa aio käyttää englannin kieltä mun työssä en halua oli koulut traumat englannin tunneilla, mutta tota. Tässä mä nyt oon ja käytän päivittäin englantia työssä, että sitten just kun sen vaan mäkin väkisin menin. Sitten mä mä tavallaan oli aina kiinnostunut kansainvälisyydestä ja niistä erilaisista mahdollisuuksista ja sitten mä lähdin kaikkiin niihin kansainvälisiin juttuihin mitä oli tarjolla. Ja se oli tosi kiusallista alkuun , naama punaisena siellä sönkötin jotain englantia mitä mä en oikeasti vielä osannut kunnolla puhua ja mä olin tosi ujo puhumaan. Mutta koska mä pakotin itseni niihin tilanteisiin niin. Tässä sitä ollaan.

Taru Niinpä. Mä lähdin myös Saksaan aupairiksi osaamatta yhtään saksan kieltä.

Anna: Kyllä sitä pärjää niinku myös ilman kielitaitoa.

Taru: Kyllä sitä pärjää. Joo ja sitten voi löytää itsensä yhtäkkiä osaamista sitä kieltä.

Anna: Niinpä.

Minttu: Se on kyllä ihan totta.

Anna: Mä oon huomannut kyllä ihan samanlaisia mitä sä Minttu tuossa kerroit noita vaikutuksia. Mä itse, kun pohdin tätä niin toi kielitaidon paraneminen oli kyllä just vaikka meidän valmentajilla ja no nuoret yleensä osaa jo aika hyvin melkein pä paremmin ehkä ja ne sitten myös auttaa valmentajia siinä englannin kielessä monessa kohtaa, mutta että kyllä ehkä semmoinen rohkeus ylipäättään kohdata ihmisiä ja just käyttää sitä kieltä, niin se on kyllä ollut ihan havaittavissa. Ja sitten nyt kun meillä on ollut noita vapaaehtoisia, niitähän on ollut monta monta vuotta 10 vuotta. Juu niin kyllä jep.

Minttu: Sitä luokkaa. Joo, just 14 on ollut kato ne ekat. Ne on tullut alkuvuodesta silloin.

Anna: Niin niin olisi pitänyt olla juhlavuosi.

Taru: Hei.

Minttu: No niinpä totta.

Anna: Joo mutta siis. Ja nyt kun me ollaan myös sitten kansainvälisyystiiminä panostettu siihen, että me kerrotaan niistä eri mahdollisuuksista ja avoimesti niistä puhutaan. Niin just kun kirjoitin raporttia ennen kuin jäin opintovapaalle, niin huomasin että siellä oli siis ihan järjetön nousu siihen määrään niitä kiinnostuneita nuoria tullut. Ihan vaan tän niinku systemaattisen työn kautta, että olikin nolla mennyt 10 tai kahteenkymmeneen nuoreen, joka on vähän edes kiinnostunut. Niin se on myös mun mielestä aika huikeata, että jos jos ei, ei tarvitse edes lähteä välttämättä nuorten sinne, mutta että ne tietää ne mahdollisuudet ja ne tietää että ne voi lähteä jos ne haluaa.

Niin se on ollut minusta aika iso. Ja ehkä myös sitten se että se leviää se kansainvälisyys myös muualle kuin siihen työpaikkaan. Se esimerkiksi monet työntekijät on nähnyt niitä sitten vapaa-ajalla. Meidän noita vapaaehtoisia ja tavallaan sitten heidän perhekin saa sitä vaikutusta ja ne on niinku aika isoja ne vaikutukset, mutta niitä on just vähän ehkä hankala mitata tai tuoda näkyväksi. Joo kyllä.

Taru: Joo kyllä mun mielestä kanssa niinku nuoret kiinnostuu ja innostuu niistä vapaaehtoisista ja kaikista muistakin ketä tulee sitten kohtaa. Ja haluaa nähdä niitä myös vapaa-ajalla tulee semmoinen into ruveta näyttämään omaa kotipaikkakuntaa, että missä on mitäkin, mitä me tehdään vapaa ajalla ja vaikka ei olisi sitä kielitaitoa. Mutta siis se alkujännityshän mistä puhuit, niin se on ihan luonnollista ja normaalia ja sen jälkeen niin kun.

Selkeästi niinku nuoret on aina pystynyt enemmän ottamaan kontaktia sitten muihin nuoriin ja tota itsessäni olen myös huomannut semmoisia niinku työssä sitten että rohkeammin heittäytyy erilaisiin tilanteisiin ja lähteä kehittämään mitä, ihan jotain muitakin juttuja, että semmoisia se vahvistaa niinku semmoista ammattitaitoa sitten erilaisista tilanteista ehkä selviämiseen tai.

Minttu: Kyllä.

Anna: Ja sitten ehkä myös se perspektiivin saaminen siihen, että se on tosi mielenkiintoista, jos vaikka vertailee niitä eri kulttuureja, tapoja ja vaikka mimmainen mimmoiset olot työttömillä on eri maissa tai mitä tahansa, niin sitten jotenkin monesti ehkä.

Tulee meille kaikille semmoinen että aa, niin totta. Meillähän on ihan hyvin kaikki tai että no vitsi me voitaisiin tehdä toi vielä vähän paremmin. Jotenkin se on tosi mielenkiintoista. Semmoinen yhteinen pohdinta ja vertailu.

Minttu: Kyllä. Se on totta ja sitten semmoisessa kaikessa elämässä niin huomaa sen rohkeuden lisääntymisen, että mä oon esimerkiksi kaupungilla. Jos mä näen 2 ihmistä keskustelee englanniksi ja mä kuulen sivukorvalle, että ne on ihan niinku mä. En tiedä mihin me mennään, miten sinne mennään. Nykyään mä aina pysähdyn ja sitten kysyn että hei että voinko mä auttaa ja silleen että se on jännä että vielä 10 vuotta sitten tuskin olisin pysähtynyt, olisin kävelly ohi.

Taru: Mä huomasin tossa tänne tullessa kun mä tulin junalla. Ja sitten mä menin jonkun vieraan ihmisen viereen istumaan, niin mä huomasin että mä sanoin sille moi. Sitten mä tajusin siihen, että apua mä tosiaan taidan mennä kansainvälistä syystä podcastia tekemään, että olin liian innokkaasti

nyt tässä näin, että eihän suomalaiset ehkä vastaankaan. Tuli semmoinen, et hei anteeksi. En ole ikinä aikaisemmin morjenstellut tolleen.

Minttu: Aika kiva. No niinpä.

Anna: Jep mutta toi Taru mitä sä sanoit siitä ammatillisesta kasvusta, niin se on kyllä totta, että sitten rohkaistuu monessa muussakin tilanteessa. Ja siitä esimerkiksi, kun on niitä juuri niitä ilmaisia koulutuksia mitä on ulkomailla. Mä olin just semmoisessa, se liittyy inklusioon semmoinen Study Visiittissä niin se oli ihan super mielenkiintoista, just kuulla niitä muiden ajatuksia ja näkemyksiä ja sitten ajattelin, että no osallisuus ihan tuttu aihe, mutta sitten tavallaan kun kuulikin eri maista niitä kokemuksia, niin se kyllä avartaa aina ihan hirveästi ja huomaa, että ehkä en tiennytkään niin paljon tästä aiheesta kun ajattelin.

Taru: Joo.

Anna: Joo no mites mitä sä oot itse tai millaisia vaikutuksia kansainvälisellä toiminnalla on ollut suhun itseen?

Minttu: No varmasti just se semmoinen rohkeus ja tota kielitaito on lisääntynyt ihan huimasti. Eli tota mä oon aina ajatellut että mä oon mä oon se tyttö mikä ei opi englantia. Ja sitten yhtäkkiä mä oon puhun kotona ja työssä joka paikassa englantia. Joskus on käynyt niin, että työpajalla puhun meidän suomalaisille asiakkaille englantia ja sitten rupean puhumaan meidän vapaaehtoiselle Suomeen, että sitten mä meen jo ihan sekaisin että kenelle mitäkin kieltä ja tota se että mulla on ihan mielettömän ihania ystäviä ympäri Eurooppaa ja ympäri maailmaa niin että se on ollut niinku kanssa semmoinen iso juttu.

Ja sitten tietysti ne matkat on ollut hienoja, että ne on ollut semmoisia niinku kohokohtia, mutta myöskin se semmoinen yhteinen ja arkinen työskentely siellä pajalle, niin se on tosi kiva, että että siellä huutelee aamulla vapaaehtoiselle, että huomenta huomenta ja sitten se vastaa huomenta suomen kielellä ja sitten ruvetaan pohtimaan, että mitäs tänään tehdään ja mä niinku iloitsen niistä kaikista hetkistä.

Ja sitten nyt semmoinen mistä mä oon erityisesti edellisten vapaaehtoistyöntekijöiden kohdalla iloinnut se, että meidän Kerkkä kierrätyskeskuksen somepäivitykset on ollut suomeksi englanniksi ja saksaksi. Se on ollut jotenkin semmoinen niinku että musta se on aivan ihanaa, että tota se, että meillä on paljon englantia puhuvia ihmisiä mitkä seuraa meidän somea, niin se, että siellä on oikeasti heillekin ja nyt varmaan ehkä saksaksikin. Joku on iloinnut sitten että on lukenut niitä ja tota. Kyllä se jotenkin se semmoinen yhteydet niihin meidän vanhoihin vapaaehtoiseihin kun ne muistelee sitä suomen aikaa ja muuta, niin ne on ollut semmoisia itselle semmoisia kauhean liikuttavia. Tunteellisia hetkiä ja sitten varsinkin kun heitä on tavannut jossain tuolla maailmalla uudestaan. Ne on aina semmoisia että vau ihan oikeasti että näin mahtavaa työtä voi joku ihminen saada tehdä.

Anna: Se on kyllä huikeata. Toi on ihana ajatus, että just ympäri Eurooppaa on niitä ihmisiä ja verkostoja.

Minttu: Joo.

Anna: Mihin voi mennä tai kelle voi pirauttaa jos sattuu olemaan siellä päin.

Taru: Kyllä voin sanoa, että opintoihinkin käytin tätä tämmöistä verkostoa apuna, sitten kun oli vaikea tehtävä, just tähän kansainvälisyyteen liittyvät, niin mulla on se espanjassa se kontakti mä laitoin sille viestiä ja se vastasi heti. Ja hänhän on soittanut teams yhteydet kun minuun, että se oli niinku tosi yllättävää sitten mitä sieltä voi saada takaisin ja sitten voimaannuttavaa vuosien jälkeen jutellaan niitten ihmisten kanssa, niin se on kyllä hienoa.

Taru: Puhuttiinko me äsken aika paljon kaikista tarinoista ja kokemuksista?

Anna: Niin että tuleeko sulle vielä mieleen jotain?

Minttu: No tulee.

Anna: Nyt kun miettii, niitähän olisi vaikka kuinka?

Minttu: Nyt on ehkä ehkä vaikea valita, että minkä tarinan kerro, mutta mä nyt voi katsotaan mitä mä nyt aloitan jostakin mihin päättyy. Tota mä syön nykyään kun mä syön riisipuuroa niin mun täytyy aina tehdä sen kanssa munavoita eli normaali suomalaiset laittaa karjalanpiirakan päälle munavoita, mutta meillä on yksi vapaaehtoinen. Meillä oli siis karjalanpiirakoita, riisipuuroa ja munavoi, ja hän yhdisti tän puuron ja munavoin keskenänsä ja sitten mä maistoin myös ja totesin että vitsi että tää on ihan hirvittävän hyvä.

Anna: Nyt olisi pitänyt ihmisten nähdä mun ilme. Olin ehkä vähän ennakkoluuloinen tähän, mutta mutta varmaan täytyy kokeilla, koska siis yksi vapaaehtoinen myös se nyt ei ole ehkä niin erikoinen kuin munavoi ja riisipuuro, mutta ruisleipää halusi grillata niinku nuotiolla ja sitten siihen päälle laitettiin lakkahilloa ja sitä leipäjuustoa ja se oli tosi hyvä en mä, mutta en mä ollut ikinä semmoista itse tehnyt, mutta tavallaan joo uusia makuja.

Minttu: Joo. Ja sitten tota semmoisia hienoja hetkiä on ollut. Meillä on mainitsinkin jo Eurooppa -päivät. Meillä on Riihimäen uimalan siellä jossain ylhäällä katolla ollut Eurooppa-päivä ja se oli semmoinen mihinkä roudattiin niinku eri puolelta säätiön niinku kaikki mahdolliset asiakkaat ja sitten siellä oli ruokaa ja siellä oli pelejä ja siellä oli kaikkea ja köydenvetoa ja vähän pussi hyppeilyä vaikka mitä, mutta se oli niinku niin mahtava semmoinen meillä oli sinä vuonna ehkä kolme ellei olisi ollut neljäkin vapaaehtoista yksi aikaa, että se joskus aina ne on osunut. Miten eri tavalla ne vaihdokset sinne, mutta heitä oli tosiaan paljon ja se oli valtavan hieno kokemus ja yleensä nää meidän vapaaehtoiset on suunnitellut ne päivät. Näitä kertomuksia olisi varmaan miljoona kun pääsisi niinku vauhtiin, mutta ehkä mä tähän nyt lopetan.

Taru: Meillä saattaa olla tää aika vähän rajallinen, mutta katsotaan vielä.

Taru: Joo, siis meidän opinnäytetyökyselyssä kartoitettiin työntekijöiden esteitä tähän kansainvälisyystoimintaan ja sitten tota monet kyselyyn vastanneet työpajatoimijat koki suurimpana esteenä tiedon ja ajanpuutteen. Sitten oli vielä tämmöisessä epävarmuus ja kokemattomuus, mutta musta tuntuu että sulla on aikaa vaikka mihin tekemiseen ollut mitä sä oot kertonut tässä näin niin, millaisia neuvoja just sä voisit antaa kuulijoille näihin liittyen?

Minttu: No mä jotenkin näen, että se kansainvälisyystoiminta on ja sen pitäisi olla kaikilla osa sitä normaalia pajatoimintaa. Meidän tarkoitushan on auttaa meidän asiakkaita eteenpäin ja se mitä mä oon nähnyt niin se kansainvälisyystoiminta ne vapaaehtoisten läsnäolo pajoilla tai jotenkin

semmoinen maailman tuominen lähelle niin siitä on oikeasti apua meidän ihmisille ja jos se nähdään sillä tavalla niin silloinhan siihen on aikaa, koska meillä pitää olla aikaa niihin asioihin mitkä auttaa meidän ihmisiä eteenpäin. Ja tuota öö.

Anna: Hyvin sanottu, täällä peukut nousi pystyyn.

Taru: Joo, ihan fiiliksessä täällä ollaan.

Minttu: Ja tota epävarmuudesta siitä mä sanoisin sille, että jokainen meistä kokee sitä epävarmuutta. Anna oli punaisena siellä punastellu puhuen englantia ja sä oot mennyt ummikkona Saksaan ja mä pelkään joka kerta kun mä avaan suun niin mä en tiedä mitä sieltä tulee ulos.

Niin tota se on tavallaan ihan normaalia, mutta se tulee ihan suomenkielisestäkin puheesta, kun puhuu meidän sidosryhmien kanssa niin sitten yhtäkkiä tulee semmoinen olo, että mistä hän toi puhuu, että mä en ymmärrä yhtään vaikka se käydään keskustelua suomen kielellä. Ja tota kansainvälisissä työssä on se hyvä että kun sitä tekee, niin meillä on ainakin meidän säätiössä on KV-tiimi. Niitä voi aina kysyä neuvoja ja apua.

Ja on pajoja, missä on ollut paljon vapaaehtoisia niin voi kysyä, että hei miten teillä meni ja vapaaehtoisia tällä hetkellä kun ne on Suomessa niin heitä voi pyytää että voisiko se tulla vaikka viikoksi tämmöinen meidän pajalle nyt kun meillä ei ole tämmöistä ollut ja se voi tulla vaikka jonkun ohjaajan kanssa päiväksi tai sitten joidenkin asiakkaiden kanssa sinne yhdessä tekemään ihan tavallisia juttuja.

Ja tota mun ikuinen painajainen on se, että kun mä kysyin joltain ihmisiä että jotain ja se vastaa mulle niin mä en tajua yhtään siitä vastauksesta. Ja näin on käynyt ehkä noin 500 kertaa, mutta tota sitten kysytään et what ja sitten uudestaan. Sorry what i didn't understand ja sitten ne toistaa ja toistaa ja lopulta kirjoittaa paperille ja sitten vaan toteaa että ahaa se olikin tää sana, mutta ei ymmärtänyt sitä ääntämistä.

Anna: Kuulostaa tutuilta tilanteita oon ollut itse myös tällaisissa tilanteissa ja se on turhauttavaa itselle kun on sillain että ei hitsi mä en ymmärrä mitään.

Minttu: Joo.

Anna: Ja ehkä sille toisellekin sitten vähän, jos pitää sadatta kertaa selvittää, mutta lopulta sieltä löytyy se yhteinen ymmärrys.

Minttu: Kyllä se löytyy. Joo.

Minttu: Ehkä mä suhtaudun tähän kansainvälisyyteen jossain määrin aika intohimoisesti, että sitten se voi olla semmoinen, että multa saattaa mennä ohi jonkun ihmisen semmoinen pelko ja muu. Mutta toisaalta se että mä pidän sitä niin tärkeänä, että minusta sen pitäisi oikeasti ihan oikeasti olla niinku pakollinen osa kaikkea kun jos se oikeasti auttaa joitakin asiakkaita, että se ei varmaan tämä auta kaikkia, mutta ei joku muukaan auta kaikkia ihmisiä. Eli se, että meidän pitää löytää erilaisia työtapoja, joilla me pystytään erilaisia ihmisiä auttamaan eteenpäin ja se on se meidän tehtävä, niin miksi me pudotettaisiin yksi toimiva palikka pois, että en mä viitsi tätä kansainvälisyyttä, kun mua ei niinku kiinnosta ja musta se on vähän tyhmä juttu, niin en minä viitsisi sitä sitten käyttää.

Anna: Ja ehkä just jotenkin se ajatus siitä, että se ei ole irrallinen, että se se on ihan sitä tavallista toimintaa, että sen voi ihan hyvin ottaa sinne mukaan.

Taru: Mulla tulee koko ajan mieleen tää että niinku nuorisolakiin sisältyy kansainvälisyystoiminta ja että miten sitä niinku jokainen työntekijä nuorten kanssa työskennellessä niinku oikeasti toteuttaa jes pikkaisen niinku vahingossa tai sitten miten voisi niinku vielä lisätä.

Anna: Ja mä haluan ehkä nostaa tässä kohtaa sen, että vaikka me puhutaan nyt paljon näistä vapaaehtoisista ja niiden vastaanottamisesta. Sehän on iso prosessi ja siihen liittyy joko laatumerkin hakemista tai rahoitushakujen tekemistä ja tällaista ja se ei ole kaikille työpajoille mahdollista. Mutta sitten kun meillä on Suomessa kuitenkin useampia tahoja, jotka vaikka vastaanottaa niitä, sitten meillä on tahoja, jotka voi koordinoita vapaaehtoisia eri toimipaikkoihin, että vaikka ei itse olisi se rahoitushakuja niin voi mahdollisesti saada niitä vapaaehtoisia sinne omaan työpaikkaan niin jotenkin, että olisi tietoinen niistä eri mahdollisuuksista ja just se että ei tarvitse välttämättä sitä vapaaehtoista, jotta voi olla kansainvälisyyttä.

Taru: Juurikin näin.

Minttu: Se on ihan totta. Tuolloin on mun mielestä on hieno huomata pajalla sitten kun ne on ne vapaaehtoiset, niin tosiaan siellä saattaa olla joku vanhempi ihminen, mikä yhtäkkiä osaakin saksaa ja joku ihminen puhuu todella hyvää englantia. Joo mä oon asunut englannissa 5 vuotta ja siellä ja täällä kuinka monta vuotta. Eli tavallaan se, että eihän meillä ole tietoa kuinka kansainvälisiä ne meidän ihmiset oikeasti on, jos me ei olla koskaan kysytty niiltä tai tarjottu niille mahdollisuutta kansainväliseen toimintaa on myöskin työpajalla.

Anna: No tuleeko jotain muita vinkkejä mieleen, jos joku haluaa lisätä tai aloittaa kansainvälisyystoimintaa työpajoilla?

Minttu: Joo mä ehkä sanoisin vaan, että rohkeasti kokeilemaan kysyn neuvoja niiltä mitkä on sitä jo tehnyt. Sovi tosiaan se vapaaehtoisen vierailu tai jotain muuta ja sitten kysyisi sellaisiltakin, jotka on työskennellyt vapaaehtoisten kanssa, että mitä oikeasti on sattunut, että kun aina kaikki ei mene ihan putkeen, tulee semmoisia ikäviä juttuja vastaan, mutta niistä selvittää ja sitten tavallaan kun niihin osaa varautua niin sitten ne ei ole niin kamalia kun on joku suunnitelma miten ne hoidetaan.

Ja sitten että sanoo ääneen ne semmoiset mua huolestuttaa vaikka mun kielitaito tai mua huolestuttaa ymmärrätkö mä niitä papereita tai jotain muuta. Suurin osa vapaaehtoisista ei puhu äidinkielenään englantia, joten se on heillekin vieraskieli mikä on oikeasti semmoinen, että se pitäisi niinku tajuta tavallaan se, että saa puhua semmoista ralienglantia. Se on ihan jees, kunhan toinen ymmärtää mitä puhutaan.

Anna: No nyt me aletaan lähenee jo kohta podcastin loppua, mutta mitä sä Minttu haluaisit että kuulijat muistaa tästä tän päivän keskustelusta.

Minttu: No ainakin sen, että että jotenkin kannattaa sukeltaa kansainvälisyyteen, että se on aina enemmän sää kuin mitä menettää. Ja tota sitten se, että että jos on niitä huolenaiheita niin se kannattaa sanoa ääneen ja ottaa vastaan apua, koska kenenkään ei tarvitse keksiä sitä pyörää itse uudestaan, koska se on jo keksitty ja on on tahoja mitkä tietää paljon ja on valmiita auttamaan niin niin tota pääsee siinä alkuun. Ja tota. Jotenkin semmoinen, että ihmiset on samanlaisia joka puolella maailmaa.

Ihmiset on yleensä ihania ja jos jos niille antaa mahdollisuuden olla ihana että tota jotenkin ja tuo sen oman ihanuutensa niille tavallaan näyttille, että tota koen että mun elämä ainakin on tullut paljon rikkaammaksi kansainvälisissä toiminnan myötä.

Anna ja Taru

Aika hyvä tiivistys tähän loppuun. Hyvä erinomainen.

Anna: Kyllä mitä itsellä jäi mieleen niin se että rohkeutta menee vaan niitä jännittäviä tilanteita kohti ja sitten ne helpottuu lopulta se, että kansainvälisyyden ei tarvitse olla mitään ihmeellistä. Ei ole pakko hakea isoja projekteja vaan voi tehdä ihan tosi matalalla kynnyksellä lähteä liikkeelle ja sitä kautta ehkä kasvattaa työyhteisön kiinnostusta ja omaa kiinnostusta.

Ja just että on niitä erilaisia koulutuksia, vaikka mihin voi lähteä ja että ymmärtää että niitä mahdollisuuksia on aika paljon vähän tutustuu niihin tai tietää edes, että keneltä kysyä tai kenelle ohjata niitä nuoria niin ne on mun mielestä ehkä niitä tärkeimpiä juttuja jos miettii meidän työpajan nuoria tai aikuisia.

Taru: Ja mun mielestä tässä niinku nää kaikki Mintun kokemukset kertoo just siitä että nuorilla on niin kun mahdollisuus kuulla niitä tarinoita ja se, että siellä työyhteisössä nähdään niitä mahdollisuuksia ja vapaaehtoisia on saatu niitä sinne mukaan, niin se saattaa niinku poikia sitten eteenpäin jossain vaiheessa jonkun vaikka lähtemään. Musta se oli hyvä esimerkki se yks nuori, joka oli meillä siellä nuorisovaihdossa ja sitten innostus sen jälkeen lähtee vapaaehtoiseksi että tämmöisiä, että sitten jos ei siitä koskaan puhuta tai se pidetään siellä niin kun erikseen hyvin vieraana asiana, niin miten ne nuoret kanssa siihen lähtee mukaan sitten ollenkaan.

Minttu: Eikä oleteta ihmisistä että noi ei varmaan kyllä pärjää tuolla että en mä niille viitsi kertoakaan että ei ei niinku oleteta ihmisistä vaan annetaan kaikille niin samat mahdollisuudet ja luotetaan siihen että ihmiset ylitse niinku hakeutuu niihin asioihin mitkä niitä kiinnostaa, kunhan ne saa tietoa.

Anna: Just näin. Hyvä, mutta ihania ajatuksia ja paljon kaikkea tärkeätä. Ja seuraavassa jaksossa pääsette kuulemaan meidän saksalaisten vapaaehtoisten kokemuksia työpajoilla työskentelystä, niin saa sieltä vähän toisenlaista näkökulmaa siihen.

Taru: Kyllä nuoren näkökulmaa.

Anna: Mutta kiitos tuhannesti Minttu, että tulit tänne oli antoisaa keskustella.

Minttu: Kiitos kun sain tulla. Tää oli tosi kivaa.

Taru: Ihanaa kun tulit paikalle. Oli ihanaa nähdä pitkästä aikaa.

Anna ja Taru: Kiitos kuuntelusta ja muistattehan, että kansainvälisyys kuuluu kaikille!